

LES CANDIDATES

SARAH WATSON

Quatre amigues... Una d'elles
serà presidenta dels Estats Units

SARAH WATSON

LES CANDIDATES

Traducció d'Anna Puente Lluçà i Albert Vitó Godina

Fanbooks

Aquest llibre és ficció. Tots els noms, personatges, llocs i fets que s'hi narren són producte de la imaginació de l'autora. Qualsevol semblança amb circumstàncies actuals, llocs o persones vives o mortes és una coincidència.

Títol original: *Most Likely*

© 2020, Sarah Watson

© 2020, de l'art de la coberta: Carolina Melis;

del disseny de la coberta: Karina Granda

© de la traducció: Anna Puente i Albert Vitó, 2020

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2021

Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.fanbooks.cat

Primera edició: gener del 2021

ISBN: 978-84-17515-92-8

Dipòsit legal: B. 7.326-2020

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública, transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

CAPÍTOL U

Cleveland, Ohio
Tardor del 2019

En Logan Diffenderfer mantenia un bon ritme mentre feia voltes per la pista. La samarreta amarada de suor se li arrapava al cos, i els cabells castanys li botaven com si seguissin la pulsació d'una cançó tràgica moderna, però perfectament rítmica.

Feia moltíssima ràbia.

L'espai de sota les grades acostumava a ser el millor lloc en tot l'Institut William McKinley per mantenir una conversa privada. La CJ no es podia creure que s'hagués oblidat que hi havia entrenament de cros quan havia proposat a les seves tres millors amigues que es reunissin allà després de classe.

—Potser hauríem d'anar a un altre lloc —va dir. Fins aquell any, la CJ també havia format part de l'equip. Mai havia estat una corredora especialment resistent, i es recordava a si mateixa que tenia sentit haver-ho deixat. Necessitava aquella estona del seu horari per estudiar per a les proves d'accés a la universitat (una altra cosa que no li anava especialment bé); tot i això, era estrany i potser fins i tot una mica trist veure com el seu antic equip s'entrenava sense ella.

—Podríem provar d'anar a la biblioteca. O a aquell lloc de darrere els contenidors de la cafeteria.

La Martha va consultar l'hora al mòbil.

—He de ser al cotxe d'aquí a cinc minuts. No caminant cap al cotxe. Dins el cotxe.

La CJ no li podia pas retreure que tingués tanta pressa. La Martha era l'única de la colla que treballava després de l'escola. També era l'única que no tenia cotxe, i per això va dirigir una mirada desesperada a l'Ava, que havia accedit a acompanyar-la.

—Sisplau, digueu a la CJ que aquest és un lloc segur per parlar.

L'Ava va arronsar les espatlles.

—Tranquilla. Ningú ens pot sentir, literalment.

Allò va fer que la Jordan alcés els ulls del seu telèfon.

—Aquest ús de la paraula «literalment» és absolutament incorrecte. Literalment.

Va tancar Snapchat i va obrir Instagram. Feia unes hores hi havia publicat una foto seva amb el vestit nou dels anys cinquanta, llarg fins a mitja cama, amb la lletra J de Jordan brodada a la butxaca amb un to de lila que conjuntava a la perfecció amb els blens tenyits que li acolorien els cabells. La CJ era més de samarreta i texans i no acabava d'entendre l'estètica de la Jordan, però havia picat al petit cor al costat de la publicació i hi havia deixat un comentari. Perquè això és el que es fa quan una de les teves millors amigues intenta captar més seguidors a les xarxes socials.

—De tota manera, l'Ava té raó. Ningú ens pot sentir. Literalment.

La Martha va mirar l'hora.

—Quatre minuts. Tinc quatre minuts.

La Jordan va deixar el telèfon.

—A veure, aquesta nit qui conduirà i qui portarà... Un moment. Què hem de portar?

Totes van intercanviar mirades i arronsades d'espatlles. Cap d'elles havia fet mai res semblant.

—Alguna cosa esmolada, suposo —va dir finalment la CJ.

—Jo me n'encarrego —va dir l'Ava—. Però com d'esmolada?

Mentre debatien com d'esmolat havia de ser l'objecte esmolat que l'Ava portés, un crit de victòria va esclatar a la pista de darre-

re seu. Totes es van girar i van veure com en Logan Diffenderfer acabava de passar la línia de meta. Mentre reduïa la marxa fins a acabar caminant a poc a poc, recuperant la respiració amb alenades profundes, va alçar el puny amb gest triomfal i va deixar anar un altre crit. La CJ va sentir una fiblada de gelosia. Trobava a faltar la sensació de creuar la meta dins un remolí d'alleujament i emoció. Va observar com la seva antiga entrenadora de cros donava una cantimplora d'aigua a en Logan i li tustava l'esquena.

La CJ va notar una altra fiblada. A en Logan tot li anava de cara. Tampoc es podia dir que no s'ho treballés. Quan encara formava part de l'equip, ells dos eren els únics que corrien quilòmetres extres amb regularitat i no posaven els ulls en blanc quan l'entrenadora els cridava frases inspiradores enmig de l'entrenament. Per a en Logan, aquells esforços s'havien traduït en medalles d'or i rècords batuts. Per a la CJ, amb prou feines l'havien col·locat a la meitat de la classificació.

De vegades la CJ no podia entendre que la Jordan hagués sortit amb ell. D'acord, només havia estat durant cinc minuts a primer, però tot i així... Era un noi massa perfecte. I allò el tornava avorrit. En aquell moment, en Logan es treia la samarreta i la feia servir per eixugar-se la suor del pit. Bé, sens dubte allò no era avorrit. Però sí que era intimidant. Sense samarreta, la pell morena i les espatlles esculpides, que se li havien modelat impartint classes de natació a l'estiu a la piscina del centre recreatiu, quedaven totalment exposades a la vista. La CJ va doblegar els braços sobre el greix de la panxa, cohibida. Havia passat tot l'estiu nedant, també, però només n'havia tret una cara plena de pigues.

—Potser sí que m'agraden els tios.

Qui parlava era la Martha. En comptes de beure's l'aigua de la cantimplora que li havien donat, en Logan es ruixava el clatell. Els estius d'Ohio sempre trobaven la manera d'allargar-se, i l'ambient era dens a causa de la humitat. La suor i l'aigua li regalimaven per les espatlles.

—Et poden agradar els tios —va dir l’Ava—. Però, sisplau, aquest no.

En Logan va començar a passar-se la cantimplora amunt i avall del coll. Amunt i avall. Amunt i avall.

—Va, home, va —va esbufegar l’Ava—. Ho fa expressament. Vol que la gent el miri.

—Doncs funciona —va dir la Martha.

La CJ va riure. La sexualitat de la Martha havia estat un interrogant des que havien mirat juntes la penúltima pel·lícula de Harry Potter. Abans que s’acabés, la CJ havia dit que li encantaria ser l’Hermione Granger, i la Martha havia afegit que li encantaria morrejar-se amb l’Hermione Granger. Si els seus sentiments estaven específicament dirigits a l’alumna més famosa de Gryffindor o a les dones en general, encara s’havia de determinar. De fet, la Martha estava esperant fer un petó a una noia per anunciar oficialment la seva sexualitat.

—Vinga, noies —va dir la Jordan—, que la Martha ha d’anar a treballar. Com quedem?

—Jo condueixo —es va oferir la CJ—. L’Ava s’encarrega de l’objecte esmolat.

—Sí. Però ara de debò, com d’esmolat?

—Tu mateixa —va dir la Martha—. Treballo fins a les vuit. Em passeu a buscar?

Allò els faria anar tard. Serien de les últimes d’arribar, però tampoc podien demanar a la Martha que no anés a treballar. Ja s’havia convertit en una bola d’estrès amb potes des que s’havia plantejat com s’ho faria per pagar-se la universitat el curs següent.

Per tant, van quedar a les vuit del vespre i van discutir i acordar el nivell adequat d’esmolament de l’objecte. I fins aquí. Havien parlat d’aquella nit tant de temps, l’havien esperat amb tantes ganes, que gairebé semblava irreal que finalment hagués arribat.

Mentre s'allunyaven de les grades, la CJ es va girar un moment. Volia creuar la mirada amb la seva antiga entrenadora de cros. Volia saludar-la amb el cap per dir-li sense paraules que, malgrat que ho hagués deixat, li estava agraïda pels tres anys en què havia estat la seva entrenadora. Sense voler, però, va creuar la mirada amb en Logan. Ell va apartar la vista de seguida, però no prou de pressa perquè ella s'adonés que s'havia estat fixant en una integrant de la colla. El que era impossible d'assegurar, el que no es podia saber de cap manera, era quina de les quatre havia estat.

CAPÍTOL DOS

L'Ava, la CJ, la Jordan i la Martha (sempre es llistaven en ordre alfabètic, per justícia) eren un quartet lleial i inseparable. Tot i això, la seva amistat excepcional tenia un origen gens excepcional. No havia estat cap gran moment triomfal, cap gran moment tràgic. Cap punt d'inflexió. Simplement s'havien conegut un dia al parc, quan tenien cinc anys. Eren els últims dies d'estiu i la cua per al tobogan era llarga. Havien començat a xerrar mentre esperaven el seu torn. Encara quedaven unes quantes setmanes per començar el parvulari i cadascuna estava nerviosa pels seus propis motius. Es van treure un pes de sobre en descobrir que totes quatre anirien a classe amb la mateixa mestra. Una va declarar que era el destí, i la resta va assentir amb el cap, malgrat que dues no sabien què significava aquella paraula. Al final d'aquell primer dia, van decidir que haurien de ser amigues íntimes. Havia estat tan fàcil i natural com allò.

Dotze anys més tard, encara els agradava dir que el destí les havia portat a aquell parc concret aquell dia concret. Tot i això, costa donar el mèrit a la divina providència tenint en compte que cada criatura de la zona pràcticament vivia al parc del Memorial a l'estiu. No és només que tingués el millor tobogan i les barres d'equilibris més altes, sinó que també hi havia una certa fascinació pels noms gravats en la fusta tova dels jocs infantils tronats. En aquella època, l'Ava, la CJ, la Jordan i la Martha no sabien per què eren allà, aquells noms. Amb prou feines sabien llegir, però allò no els impedia passar els dits per sobre de les lletres i inten-

tar desxifrar les paraules a mesura que el sol de la tarda cremava el terra i les olors dolces de l'estiu s'allargaven aparentment per sempre.

Aquell dia semblava que hagués estat feia un milió d'anys, i, alhora, semblava que hagués estat ahir. Era això el que la Jordan pensava mentre conduïen cap al parc del Memorial aquella nit. Anaven tard, i li feia ràbia perquè bàsicament havia estat culpa seva. S'havia canviat de roba un milió de vegades abans de tornar al modelet que s'havia emprvat en primer lloc.

La CJ va aparcar el cotxe al voral, tot i que encara havien de girar una cantonada i continuar uns quants carrers més per arribar al parc.

—Què fas? —va preguntar la Martha des del seient del darrere.

—Per si ve la poli —va dir la CJ. Va apagar el motor—. No vull que el meu cotxe sigui a l'escena del crim.

—Clarke Josephine Jacobson —va dir la Jordan—. No siguis ridícula.

La CJ no l'escoltava. O, si l'escoltava, l'estava ignorant de meravella. Va sortir del cotxe i les altres la van seguir. Es va ficar les claus a la motxilla i en va treure una dessuadora negra amb cremallera. Se la va cordar fins al capdamunt, malgrat que la nit era humida i enganxifosa. La Jordan va observar, encuriosida, com la CJ es posava la caputxa i n'estirava els cordons tan fort que només els ulls verds quedaven visibles en la foscor. Mentre s'hi feia un llaç, les altres van intercanviar una mirada.

Feia temps, les quatre noies havien promès no criticar cap membre de la colla a la seva esquena. Es prenién les promeses seriosament, o sigui que quan la CJ les va mirar i va deixar anar un «Què passa?» ensordit des de darrere la mescla de cotó i polièster de la dessuadora, no se'n van riure a l'esquena. Se'n van riure a la cara.

—Em prens el pèl —va dir la Martha.

L'Ava la va repassar de fit a fit i va inclinar el cap.

—No tens una mica de calor?

—Jo crec que està adorable —va dir la Jordan, que es va girar cap a la CJ—. Somriu.

—Eh?

Just quan la CJ es va girar, la Jordan li va fer una foto.

—Que bufona —va dir, mirant la foto.

—Ha, ha! Em pixo de riure. És que no vull que m' enxampin!

Tampoc era que el que es disposaven a fer fos un crim (ho havien consultat per assegurar-se'n), però tampoc era del tot legal. Era un delictes menor. La Jordan va provar diversos filtres per a la foto.

—No gosis publicar-la —va dir la CJ, lleugerament aterrida.

—Per què no? Mira que bufona que estàs. —La Jordan li va mostrar el mòbil.

La CJ va agafar el mòbil i va fer uns ulls com unes taronges, horroritzada.

—No estic bufona ni de lluny.

La foto no era ben bé afavoridora. La cara de la CJ estava tota arrufada per la dessuadora, cosa que provocava que el seu nas pigat i xato (potser no el seu millor tret) semblés un pèl massa xato. Uns blens de cabells rossos li penjaven tristament dels costats de la cara, i es veia molt alta. Era alta, la més alta de la classe, però si hagués sabut que li farien una foto, segurament hauria fet aquell gest estrany de sempre, el de desplaçar el maluc cap a un costat i enfonsar les espatlles d'una manera que li servia, segons ella, per aparentar una alçada normal. La Jordan va veure com la CJ eliminava la foto.

—Ei! —va exclamar.

—No vull que em detinguin perquè tu hakis penjat això a les xarxes. Aquesta única foto em podria destruir el futur sencer.

La Jordan li va arrabassar el mòbil.

—No trobes que exageres una miqueta?

—Imagina't que em fico en política. I si això és el que impedeix que m'elegeixin presidenta? No et sentiries fatal?

—No pateixis —va dir la Jordan—. Et podràs conformar sent presidenta del club de fans d'en Justin Bieber.

—Ha, ha! —va fer la CJ.

—Relaxa't, CJ —va dir l'Ava—. Som menors d'edat. Res del que facis com a menor d'edat compta.

La mare de l'Ava era advocada.

—Llavors, aprofitem per cometre tota menta de delictes mentre puguem —va intervenir la Martha.

—Hi estic d'acord —va dir la Jordan—. Vinga, que a mi em queda menys temps que a vosaltres.

Va agafar la Martha de bracet amb entusiasme i juntes van accelerar el ritme, saltant.

—Idiotes —va dir la CJ mentre les atrapava.

La Jordan va parar de saltar quan es va fixar en la finestra trencada de la casa de la cantonada. Aquella àrea havia canviat moltíssim des que eren petites, i havia passat de «pintoresca» a «força aterridora» gairebé de la nit al dia. La Martha només vivia a uns quants carrers d'allà, i malgrat que feia veure que li era igual, la Jordan sabia que l'afectava quan els altres alumnes es referien a aquella zona com «un pou de merda». La Jordan no s'havia d'imaginar el mal que devia fer, i és que sempre que les veien juntes, no es pensaven que fos precisament la Martha qui vivia allà. El fet de ser mig negra feia que la gent que la mirava tragués la conclusió que era ella la que vivia al barri dels vidres trencats i l'alt índex de delinqüència.

El mòbil de la Jordan va emetre el dring que indicava que acabava de rebre un missatge. Era d'en Logan Diffenderfer. No era del tot inusual que li escrivís. Ella era l'editora del diari de l'institut i ell n'era el fotògraf; per tant, tenien un munt d'afers professionals entre mans. Els seus missatges normalment començaven amb un «Ei, dire» i deien coses com «T'he enviat les

fotos, mira't el correu». Les respostes d'ella eren igual de professionals: «Rebut, gràcies», «Maquetació final aprovada» o «Si em tornes a enviar una altra foto d'una polla, estàs despatxat». (No eren mai fotos realment obscenes. Eren fotos de polles d'aigua, i la Jordan sempre feia veure que no li feien gràcia.) Aquell dia, però, el missatge era una mica diferent.

T'estic buscant. Ja hi ets?

Ella no sabia per què la buscava, i no li agradava que el missatge li hagués provocat una lleugera acceleració dels batecs del cor. Feia més difícil fingir que els seus sentiments per ell havien desaparegut. La Jordan va mirar l'Ava i es va preguntar si devia haver vist el missatge. Esperava que no. No volia haver de donar explicacions. Tampoc li passaria pel cap mentir a la seva amiga. Bé, allò no era del tot cert. Li havia mentit una vegada. Quan feien primer, havia dit a l'Ava que el motiu per trencar amb en Logan Diffenderfer havia estat que ja no li agradava. No era cert. En aquella època li agradava, i continuava agradant-li ara. El motiu real per tallar havia estat l'Ava. El que l'Ava havia sentit dir a en Logan. I el mal que li havia fet allò.

Al seu costat, l'Ava va obrir la cremallera de la bandolera per buscar-hi alguna cosa. La Jordan es va sorprendre a si mateixa observant-la amb atenció, tal com ho feia sovint. Semblava que estigués bé. Semblava feliç. Però amb l'Ava, les aparences podien ser enganyoses. Només les seves amigues més properes estaven al cas del dolor engabiada allà dins. La Jordan li va somriure i l'Ava li va tornar el gest. Llavors va trobar el que havia estat buscant i ho va treure de la bossa. Era un ganivet de cuina enorme.

La Jordan va fer un salt enrere.

—Hòstia puta, Ava! Però què collons...?

La fulla del ganivet brillava sota els fanals.

—Què passa? —va fer l'Ava, despreocupada—. M'heu dit que portés una cosa esmolada. Això és esmolat.

La CJ va agafar el ganivet.

—És de la marca Wüsthof, Ava. És el ganivet de cuina de ta mare.

—I què?

—Doncs que no el podem fer servir. Ta mare et matarà.

—El deixaré on era quan hàgim acabat.

La CJ va fer girar el ganivet amb les mans.

—L'hi tornaràs destrossat.

—No ho notarà.

—Com vols que no ho noti?

—Doncs perquè no cuina. Mai. A veure, que potser no coneixes ma mare?

Se suposava que havia de ser una broma, però la veritat era que després de dotze anys d'amistat, la resta de noies pràcticament no coneixien la mare de l'Ava. Sempre estava treballant. La Jordan sabia que la gent sempre treia conclusions quan s'assabentava que a l'Ava l'havia criat una mare soltera. Miraven la llatina malhumorada que detestava parlar a classe i que de vegades faltava a l'institut per raons misterioses, i s'imaginaven una situació de pobresa. La realitat era molt diferent. La mare de l'Ava era sòcia principal en un dels bufets d'advocats més grans de la ciutat.

—No puc permetre que destrossem un Wüsthof. —Tampoc era que a la CJ li agradés cuinar, però li encantaven els programes de cuina—. I mira això. Encara tallarem el dit a algú.

L'Ava va recuperar el ganivet, una mica a la defensiva.

—I llavors què vols que fem? M'heu encarregat el ganivet. Jo he portat un ganivet.

La Martha va obrir la seva motxilla i en va treure alguna cosa que va ensenyar a la CJ. Era un ganivet de carn, vell i esmussat pel pas del temps i l'ús. La punta de la fulla semblava més un nyanyo que una punxa.

—I això?

—Això —va dir la CJ— sí que ho podem destrossar.

El ganivet provocava una sensació estranya a la Martha mentre el tenia a les mans. La seva mare l'hi havia donat aquella mateixa tarda després de presentar-se per sorpresa al cine on treballava.

Tant el pare com la mare de la Martha eren de Cleveland de tota la vida (de la classe graduada el 2003 al mateix institut on la Martha anava) i ella sempre havia sabut que els seus pares havien comès la mateixa malifeta que es disposava a cometre amb les seves amigues en aquell moment. De tota manera, la Martha i la seva mare no en parlaven mai. Tampoc era que parlessin gaire de res. La Martha vivia amb el seu pare, i la relació amb la seva mare oscil·lava entre difícil i inexistent. Es veien tan poc que la Martha pràcticament no tenia relació amb els seus germanastres. Eren bessons, i malgrat que no eren idèntics, ella sovint els confonia. Aquella part de la família no li semblava família. Era per això que s'havia sorprès de veure que la seva mare es presentava amb el ganivet. La veu se li havia entravessat quan l'havia donat a la Martha i li havia dit que era exactament el mateix que ella havia fet servir a l'últim any d'institut.

Les noies van girar la cantonada i la Martha va veure la gentada. Semblava que tots els alumnes d'últim any del seu institut fossin allà. A la Martha li agradava qualificar-se com a cínica, i havia expressat amb vehemència que creia que aquella tradició era ridícula. Però mentre feia girar el ganivet a la mà, no l'hi semblava. Devia haver estat prou important perquè la seva mare guardés aquell ganivet gairebé dues dècades. Potser aquella nit adoptaria molta més importància del que es pensava.

—Ja hi som —va dir la Jordan.

—Ha arribat el moment d'escriure el nostre nom a la història —va dir l'Ava.

Durant més de cinquanta anys, els alumnes d'últim curs de l'Institut William McKinley s'havien reunit al parc del Memorial el primer divendres del curs escolar per gravar els seus noms a l'antic parc infantil. Aquella nit, l'Ava Morgan, la CJ Jacobson,

la Jordan Schafer i la Martha Custis afegirien el seu nom a la llarga llista, juntament amb la resta del curs que s'havia de graduar el 2020.

Malauradament, les coses estaven a punt de complicar-se per a aquells alumnes. A mesura que s'acostaven al parc infantil, es van adonar que la multitud no estava reunida dins del parc, sinó que s'havia congregat en un extrem. El parc del Memorial, que normalment era obert a tothom, de sobte es trobava completament tancat, envoltat per una reixa metàl·lica coronada per voltes i més voltes de filferro de punxes. Al principi, van pensar que havia estat un simple intent empipador dels policies locals per evitar que participessin en una tradició que, amb la llei a la mà, es considerava vandalisme. Llavors van veure el senyal: un comunicat de l'Ajuntament que els informava que no tindrien l'oportunitat d'unir-se a les generacions anteriors que havien gravat el seu nom al parc infantil. El llegat no continuaria, com a mínim d'aquella manera concreta, perquè hi havia una demolició programada per enderrocar el parc.

Tothom cridava per sobre de tothom, però era la veu d'en Grayson Palmer la que es feia sentir per damunt de tot.

—No ens ho poden impedir! Algú porta un tallador de cadenes o, jo què sé, una palanca o alguna cosa? Perquè jo dic que entrem tant sí com no!

La multitud va esclatar en una ovació. L'Ava va mirar les seves amigues i es va alegrar de veure que la Jordan ja havia tret la periodista que duia a dins: tenia el mòbil a la mà i estava teclejant el nom del parc al buscador per obtenir-ne més informació. En Logan se li va acostar.

—Per fi —va dir a la Jordan a mode de salutació—. T'estava escrivint. Crec que tenim un article per a la portada.

—Ja m'hi he posat —va dir la Jordan—. N'has fet fotos?
Ell va assentir amb el cap.

—Puc empènyer la gent cap amunt de la tanca —va cridar en Grayson—. La noia amb la faldilla més curta serà la primera.

Més ovacions i més riures. En Grayson s'acabava de convertir en el líder del moment. Era alt i escandalós, i amb allò n'hi havia prou perquè es posés al capdavant. L'Ava tenia ganes de dir a tothom que no servia de res entrar si l'Ajuntament pretenia destrossar el parc igualment, però la seva veu era d'aquelles que mai es deixen sentir en una multitud.

La Jordan va alçar la vista del mòbil.

—Soc al web de l'Ajuntament. Triga una eternitat a carregar-se.

L'Ava, la CJ i la Martha es van aplegar al voltant de la Jordan, mirant la brillantor electrònica de la pantalla, impacients. En Logan també s'hi va afegir, i l'Ava es va haver d'apartar de manera incòmoda per fer-li lloc. La seva presència li semblava una invasió. El simple fet de ser al seu costat la feia sentir insegura. Petita i inferior. Insignificant i idiota. Racionalment, sabia que no era res d'allò. D'acord, petita sí. Però només en el sentit físic. I sens dubte no era idiota. Anys enrere, en Logan havia dit que ho era. No a la seva cara. Havia estat a l'esquena, cosa que ho havia empitjorat. Allò significava que realment pensava el que deia. Fins i tot al cap de tant temps, li costava no sentir-se idiota sempre que ell corria per allà. L'Ava va fer allò que la doctora Clifford li deia que fes quan les bombolles de la inseguretat emergien. Es va recitar un mantra per dins: «Soc llesta. Soc llesta». I hi va afegir un segon fragment que sens dubte no formava part del consell de la doctora: «En Logan Diffenderfer és idiota».

Alguna cosa va aparèixer a la pantalla de la Jordan, i en Logan s'hi va acostar encara més per intentar llegir-la. Aquell cop, l'Ava va defensar el seu terreny.

—Perdó —va dir en Logan, i es va fer enrere.

Amb els dits, la Jordan va ampliar el text de la pantalla.

—Bingo —va dir—. He trobat la informació sobre el projecte candidat.

—M'agrada la paraula «candidat» —va dir la CJ—. Vol dir que encara no hi ha res segur.

—Doncs a mi no m'agrada la paraula «projecte».

—A mi tampoc —va coincidir en Logan. L'Ava se'l va mirar, i devia fer una cara estranya, perquè ell va dir—: Què passa? Estic d'acord amb tu. —L'Ava va desviar la vista i ell es va tombar cap a la Jordan—. Quin projecte han presentat?

La Jordan va clicar un altre enllaç. Mentre la pantalla se li carregava, va esclatar un ritme eixordador procedent d'un mòbil proper. Algú havia posat una cançó sobre plantar cara al poder, i uns quants la van començar a ballar. La Cammie Greenstein va anunciar que els seus pares no eren a casa i que la seva germana gran podia comprar cervesa. Per un segon, va semblar com si la concentració s'hagués de dissoldre. Però en Grayson va fer que no amb el cap:

—No. No marxarà ningú. Hem vingut per fer-ho. I ho farem.

Es va acostar a poc a poc a la reixa. Semblava que estigués trist de debò mentre envoltava el filferro amb els dits i es quedava mirant el parc infantil. Era tan a prop i alhora tan lluny...

—Algú ha vingut fins aquí amb camió? Proposo que ens enduguem el reixat per endavant.

La Jordan va remugar. No pel que havia dit en Grayson, sinó pel que havia aparegut a la seva pantalla.

—A veure, tinc una notícia bona i una altra de dolenta. Quina voleu primer?

—La dolenta —va dir la CJ.

La Jordan va ensenyar el mòbil.

—Hi construiran un edifici d'oficines enorme de collons.

A la pantalla hi havia una projecció arquitectònica d'una torre de deu pisos. La Martha va arrabassar el mòbil de les mans de la Jordan per poder veure'l de més a prop.

—Malparits —va dir—. Volen posar això al mig del meu barri? —Va tornar el mòbil a la Jordan—. I la bona notícia?

—Hi ha una reunió a l'Ajuntament d'aquí a tres setmanes per parlar-ne. Serà oberta al públic. Tothom que tingui dubtes hi està convidat a expressar-los.

—Perfecte —va dir en Logan—. Perquè em penso que aquí hi ha unes quantes persones que voldran expressar-los. —Es va girar cap a la multitud i es va posar les mans al voltant de la boca, com si fossin un megàfon—. Ei, gent! Escolteu-me! Pareu la música! —La cançó sobre la lluita contra el poder es va aturar, obeint la seva petició—. Això no acabarà així. Tenim un pla.

Tothom l'escoltava. La gent s'aferrava a cadascuna de les seves paraules, tal com havien fet amb les d'en Grayson. L'Ava es va preguntar com devia ser tenir una veu com aquella. Forta i imponent. Es va preguntar com la faria servir, si la tingués.

Quan la Martha va arribar a casa, aquella nit, va trobar el seu pare a la sala d'estar, llegint al sofà. Fins feia poc, havia ocupat el torn de nit, però finalment havia adquirit prou antiguitat al magatzem on treballava fent feines de càrrega i descàrrega per aconseguir uns horaris més normals. Encara no feia prou hores per cotitzar a la seguretat social, però la millora era immensa.

—Hola, Patsy —va dir, alçant la vista del llibre. La Martha sabia que ja era prou gran per deixar enrere aquell diminutiu ensucrat, però li agradava que el seu pare encara li digués així. «Patsy» era el sobrenom d'infantesa de la dona en honor a la qual l'havien batejat. La seva re-re-re-re-re-rebesàvia, Martha Washington—. No tornes massa d'hora?

Ella es va escarxofar al sofà, al seu costat.

—No vas a dormir massa tard?

Des del canvi de torn, el pare acostumava a ser al llit a les deu. La Martha va donar un cop d'ull al rellotge. Saltava a la

vista que l'havia estat esperant. Potser la seva mare no era l'única que havia sospirat de nostàlgia per aquella tradició.

—Com ha anat, la gran nit?

—Ha estat un desengany total. El parc estava reixat per totes bandes. El volen enderrocar.

—Per què?

La Martha va agafar el llibre que estava llegint. Era una biografia d'Abraham Lincoln, i quan el va obrir, li va arribar aquella aroma fresca de llibre de la biblioteca.

—Hi volen construir un edifici d'oficines. Al bell mig del nostre barri.

—Quina zona més estranya per fer-hi un edifici d'oficines —va dir el pare.

—Ja ho sé. És un rotllo. —La Martha va deixar estar el llibre—. Encara hi havia espai al costat del teu nom. Ho vaig comprovar fa un parell de setmanes. Vaig pensar que seria guai que les meves amigues i jo gravéssim els nostres noms al costat del teu.

El pare va somriure, i la Martha va recordar la primera vegada que havia sentit a parlar d'allò dels noms. Encara era molt petita quan els seus pares se l'havien endut al parc i li havien explicat la història de la nit que havien gravat els seus noms junts. El pare l'havia agafat a coll perquè pogués resseguir les lletres amb els dits.

—En fi —va dir, impertèrrit—. És el preu del progrés, suposo.

—Encara no està decidit —va dir la Martha, esperançada—. Hi ha una reunió d'aquí a unes quantes setmanes, en què la promotora presentarà el projecte. En acabat, tothom que vulgui podrà expressar els seus dubtes.

—És una dona? Ara deixen que les dones siguin promotores?

La Martha va clavar un cop de puny al braç del seu pare, juganera. A ell li encantava provocar la seva única filla pel fet de ser feminista. A ella no li importava. Sabia que n'estava orgullós.

Per ser un home de la vella escola, s'havia passat a la nova escola en molts sentits. Quan finalment ella havia reunit prou coratge per dir-li: «Ei, papa, em penso que m'agraden les noies», ell s'havia quedat callat molta estona. Finalment, havia obert la boca per dir: «Mira, com a mínim tindrem alguna cosa en comú, per fi». La Martha havia rigut. En gran part, d'alleujament. Però el que el seu pare havia dit era cert. No s'assemblaven gens. Ell era un lector voraç. Ella, una friqui de les mates. Ell havia estat esportista. Ella havia arribat a fingir la síndrome de Morgellons per poder escapolar-se de la classe d'educació física. A ell li agradava la música country. A ella li agradava qualsevol estil que no fos country. I, tot i així, ella l'estimava tant que de vegades feia por i tot. Com era possible estimar un dels pares molt més que l'altre? Sens dubte, li semblava tan esbojarrat que sabia que devia tenir algun problema.

—Ei, papa —va dir, intentant parlar en to despreocupat—. Pensava que potser t'agradaria anar-hi amb mi. A la reunió. Tots hi direm alguna cosa, i altres alumnes d'últim curs també s'hi apuntaran. Penso que seria molt significatiu que parlés algú que ja tingui el nom gravat. Diguéssim que formes part de la història.

La seva expressió costava de desxifrar.

—No ho sé, Patsy. La bona oradora ets tu.

La Martha sabia que era més complicat que això. Implicava uns records a què el pare potser no es volia aferrar. Va assentir amb el cap i va intentar no fer cara de decepció. De vegades desitjava que el seu pare fos la mena d'home que apareixia de cop i li salvava el dia. D'altres vegades li agradava ser la mena de noia que no necessitava una cosa així. El va mirar, i ell li va dirigir un somriure fugaç. Llavors va agafar el llibre i va continuar llegint.